Alecu Bălănu.

NOUILE ISPRĂVI ALE LUI VULPE

Povestire de MARIA SOREL

8. CUM VULPE A DESCOPERIT OTRAVA

După ce văzu că musca picase moartă, Vulpe stătu să se gândească despre ceea ce are de făcut. O clipă îi veni gândul să cheme din nou pe Şandor Ianossy şi să-i zică: „Domnule Ionescu, nu mă îndur să mănânc singur din acest pateu, care arată aşa de frumos, ci vreau să-l duc familiei mele la Bucureşti, aşa întreg cum este. De aceea spune-mi cât costă şi dă-mi alt ceva să mănânc".

Vroia apoi să meargă la Braşov, care era aproape de Timiş şi acolo să dea

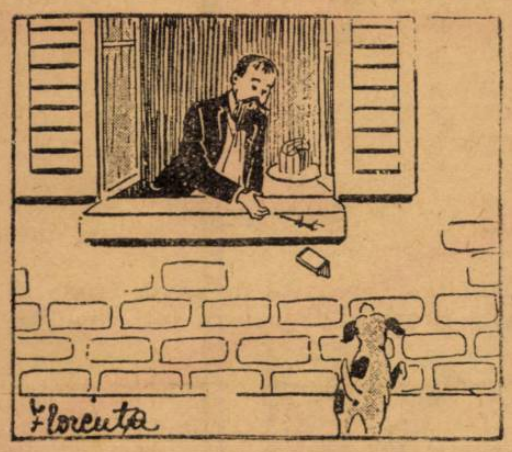

pateul, ca să-i facă analiza. Dacă s'ar fi văzut din analiză că în adevăr conţine otravă, vinovăţia lui Şandor Ianossy era dovedită. Totuşi, se lăsă de acest gând, fiindcă îşi mai zise: „Dacă Şandor se ştie cu musca pe căciulă, se prea poate să intre la bănuieli, văzând că nu mă ating de pateu şi că vreau să-l iau cu mine. Şi se prea poate ca de teama de a fi prins, să o şteargă, să se ascundă undeva sau să încerce a trece graniţa în Ungaria. In cazul acesta, n'am făcut aproape nimic. Vom şti că el a omorît pe industriaşul Marin Dranea, dar nu vom pune mâna pe el".

Vulpe hotărî deci să stea pe loc şi să caute mijlocul de a se încredinţa pe deplin, dacă pateul este sau nu este otrăvit. Aceasta i-ar fi servit şi la altceva: i-ar fi arătat că Şandor îl bănueşte.

Vrând să se gândească mai bine, se sculă dela masă şi începu să se plimbe prin cameră. Pe când se plimba aşa, îşi aruncă privirile pe fereastră şi văzu că pe drum trecea un câine. Vulpe era mare iubitor de animale şi în deosebi ţinea mult la câini, pe care îi preţuia pentru credinţa şi devotamentul faţă de stăpânii lor. Ii mai preţuia şi pentru serviciile ce aduceau, când era vorba de descoperirea hoţilor şi criminalilor. El însuşi avea trei câini, dintre care doi erau câini-lup, pe care îi folosea deseori în cercetările ce avea de făcut.

De aceea, nu s'ar fi îndurat niciodată să lovească pe vreun câine şi cu atât mai puţin să-l omoare. Ar fi socotit un astfel de fapt ca o sălbăticie fără seamăn.

Cu toate acestea, la vederea câinelui, care mergea încet pe drum, îi veni gândul să încerce pateul cu acest câine. „Dacă pateul nu este otrăvit, îşi zise el, câinele va trebui să-mi mulţumească, pentrucă i-am dat să guste ceva ce nu prea găseşte în toate zilele. Insă, dacă pateul este otrăvit, aşa cum bănuesc, bieul câine va muri. Imi pare rău de moartea lui, dar, oricum, viaţa unui om este mai preţioasă decât viaţa unui câine. In afară de aceasta, prin moartea lui se va face dovada deplină, că t.călosul de Şandor a umblat să mă otrăvească, iar aceasta înseamnă, pe de o parte, că se ştie vinovat de moartea industriaşului Dranea, iar, pe de altă parte, că el nu crede despre mine că aş fi un simplu călător, care n'are vreun amestec în chestiunea crimei săvârşite".

Tăie deci din pateu o bucată mai măricică, apoi, mergând la fereastră, începu să cheme câinele şi să-i arate bucata de pateu ce ţinea în mână. Câinele se apropie de fereastră, dând din coadă în semn că se bucură.

Vulpe nu i-o aruncă dintr'odată, ci stătu câteva clipe la îndoială. Graba cu care venise la chemare şi încrederea ce se citea în ochii câinelui, care nu bănuia soarta ce-l aşteaptă, treziră în detectiv sentimente de milă. Insă, trăgând cu urechia, auzi paşi apropiindu-se de cameră. „Se poate, îşi zise el, să fie Şandor, care vine să vadă, dacă mai trăesc ori nu mai trăesc".

Atunci se hotărî şi aruncă bucăţica de pateu, la care câinele se repezi cu toată lăcomia. Dar abia o înghiţise, că începu să se tăvălească pe jos şi să chelălăe jalnic, pentru ca după câteva clipe, să rămână lungit şi nemişcat — semn că murise.

Vulpe se grăbi să se depărteze dela fereastră şi să şeadă din nou la masă. Vederea sărmanului câine, care se svârcolea şi se tăvălea pe jos, îi făcea rău. Apoi, fiindcă auzise paşi apropiindu-se de camera în care se afla, se aştepta la vizita lui Şandor Ianossy şi nu vroia să fie văzut la fereastră. De asemenea, nu vroia ca Şandor să vadă câinele mort, pentrucă ar fi putut bănui că-l otrăvise Vulpe cu pateul.

Aşa dar, Vulpe se aşeză din nou la locul său dela masă. Acum nu se mai încăpea nicio îndoială în ce priveşte pateul şi gândul cu care Şandor pusese otravă în pateu.

„Şandor, îşi zise Vulpe în sinea sa, vrea să mă otrăvească, deci Şandor ştie că am venit să-l urmăresc. Poate chiar ştie cine sunt. Insă, cum a putut să afle aşa ceva?"

Tot stând şi gândindu-se la această întrebare, Vulpe îşi aduse aminte de ceva şi anume că, pe când se spăla în camera de dormit, auzise paşi aproape de uşa camerei. „Asta trebue să fie! zise el. Blestematul de Şandor s'o fi uitat prin gaura cheiei dela uşă, m'o fi văzut fără barba şi mustăţile false ce port şi m'o fi recunoscut după fotografia mea publicată în ziare. A ştiut deci că eu sunt duşmanul, de care trebue să se teamă mai mult şi a căutat să se scape repede de mine. Insă îi voi arăta că şi-a găsit cu mine naşul". Şi îşi făcu îndată planul.

Aşteptă puţin ca Şandor să vină, dar văzând că întârzie, bătu de câteva ori cu cuţitul în masă. Şi iată că uşa se deschise şi intră Şandor Ianossy, care, în cele dintâi clipe, rămase ca năuc. Se aştepta să-l vadă pe Vulpe mort şi lungit pe jos, când colo Vulpe şedea liniştit şi sănătos la masă.

Nu înţelegea cum este cu putinţă ca Vulpe să mai trăiască. N'avea nicio îndoială despre puterea otrăvii. Şandor o încercase de câteva ori cu câini şi pisici, care muriseră pe loc, înghiţind doar câteva picături. Aşa dar, cum se făcea că Vulpe nu păţise nimic?

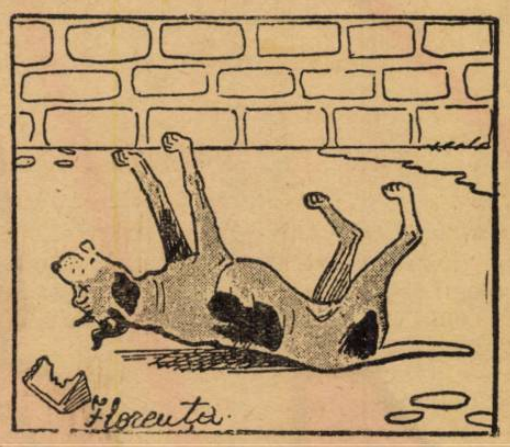

Il dumeri însă Vulpe, care îi zise: „Abia acum am început să gust din pateul dumitale şi am văzut că are un gust minunat. Insă, un astfel de pateu nu merge fără un păhărel de vin. Te rog deci, adu-mi o sticluţă de vin, dar vezi să fie un vin cât mai bun şi mai vechiu". Detectivul Vulpe vorbea, ca şi când ar fi avut gura plină de pateu.

Şandor ieşi din cameră, ca să aducă vin, iar la înapoiere..., dar despre ce s'a mai întâmplat va fi vorba în capitolul ce urmează.

(Va urma)